

Arrest

**nr. 84 295 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SUYKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 oktober 2010 het Rijk binnenkwam, diende op 20 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 15 juli 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 70 335 van 22 november 2011 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen de beslissing van de adjunct-commissaris.

1.4. Verzoeker diende op 16 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 januari 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Verzoeker diende op 17 april 2010 een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 april 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [M. K. M.]

[...]

en van nationaliteit te zijn Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17/04/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 20 oktober 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 14 december 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 juli 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 januari 2012 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 17 april 2012 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief van de ‘Darfur Bar Association dd. 16/01/2012 naar voren brengt waarin de reden uiteengezet wordt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag, dat hij een dergelijke steunbrief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een brief van de ‘Darfur Bar Association’ naar voren brengt. Overwegende dat de betrokkene een brief dd. 05.02.2010 naar voren brengt van de ‘Kanimbo Youth Association’ waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van de ‘Association of Darfur people in Belgium’ naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat hier geen datum wordt op vermeld, dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van activiteiten in België. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe en een verzendingsbewijs naar voren brengt waarmee de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder bewijs van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene ingaat op het lot van vrienden van hem waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze niet gesteund worden door enig bewijs, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/04/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

Voor wat betreft de stelling dat verzoeker reeds bij de behandeling van zijn “vorige” asielaanvraag, de steunbrief uitgaande van de “Darfur Bar Association” had kunnen weergeven, dient te worden benadrukt dat Verzoeker, ten tijde van [zijn] eerste asielaanvraag in België, nog niet over het schrijven van de “Darfur Bar Association” van 16 januari 2012 beschikte.

Verwerende partij verwijst niet naar enige data of gegevens met betrekking tot de “vorige asielaanvraag”. Verwerende partij meldt enkel de data van 20 oktober 2010, met name de indiening van de eerste asielaanvraag, 14 december 2010, met name het overmaken van de asielaanvraag aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en 31 januari 2012 (deze datum betreft een materiele vergissing van verwerende partij, het verwerpingsarrest werd immers uitgesproken op 22 november 2011 - zie in dit verband tweede middel), de datum van de verwerping van het beroep door Uw Raad.

Verzoeker beschikte bijgevolg nog niet over het schrijven van de “Darfur Bar Association” ten tijde van de asielaanvraag in België.

Bovendien, voor wat betreft de stelling “dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een brief van de “Darfur Bar Association” naar voren brengt”, kan worden verwezen naar, onder meer, het arrest van de Raad van State van 5 januari 1996, waarbij zij met betrekking tot artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgende heeft gesteld:

“Alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, is een nieuw bewijs van een vroegere situatie toch een nieuw gegeven.”

Daarenboven heeft Uw Raad zeer recent benadrukt: “de dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput”.

Verwerende partij stelt voorts:

“Overwegende dat de betrokkene een attest van de “Association of Darfur People in Belgium” naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat hier geen datum wordt op vermeld, dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van activiteiten in België. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe en een verzendingsbewijs naar voren brengt waarmee de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder bewijs van wat werd verstuurd.”

In dit verband kan worden verwezen naar vaste rechtspraak, op basis waarvan de functie van verwerende partij inhoud na te gaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen.

Verwerende partij heeft geenszins dergelijk onderzoek uitgevoerd. Zij stelt louter vast dat betrokkene het schrijven van de "Association of Darfur People in Belgium" reeds naar voren had kunnen schuiven tijdens de behandeling van de vorige asielaanvraag. Uiteraard betreft dit een louter vermoeden, waaraan geen enkel onderzoek werd gekoppeld. Deze argumentatie kan dus niet worden aanvaard.

Gelet op het bovenstaande, heeft verwerende partij artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden."

3.1.2. Verweerder antwoordt dat de verwijzing naar een arrest van de Raad van 31 januari 2011 een materiële vergissing is en dat de behandeling van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten met een arrest van de Raad van 22 november 2012. Hij merkt op dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat hij ook reeds een tweede asielaanvraag indiende en hij niet aantoonde dat hij op dat ogenblik al niet bepaalde stukken kon aanbrengen. Hij stelt daarnaast dat het feit dat verzoeker bepaalde documenten ontvangen heeft nadat de eerste asielprocedure werd afgesloten niet betekent dat deze stukken als nieuw moeten beschouwd worden en verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad van State (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

3.1.3. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag een brief van de "Darfur Bar Association", een schrijven van de "Kanimbo Youth Association" en een attest van de "Association of Darfur people in Belgium", alsmede een briefomslag en een verzendingsbewijs neerlegde en dat hij verklaarde dat zijn problemen in Soedan nog steeds actueel zijn. Verweerder weerhield deze stukken en verklaringen niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Allereerst voert verzoeker aan dat de brief van de "Darfur Bar Association" gedateerd is op 16 januari 2012 en dat hij uiteraard niet kon beschikken over dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Het loutere gegeven dat een stuk pas na de behandeling van een asielaanvraag werd opgesteld en/of werd aangebracht laat evenwel niet zonder meer toe te besluiten dat het nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "nieuwe gegevens" heeft namelijk niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De Raad stelt vast dat voormelde brief er slechts op gericht is de verklaringen die verzoeker tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag aflegde te bevestigen en bijgevolg geen betrekking heeft op op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij

deze stukken had kunnen aanbrengen. Verweerder heeft er daarnaast ook op gewezen dat verzoeker bij de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een attest van de *“Darfur Bar Association”* ter ondersteuning van zijn asielrelaas aanbracht. Deze vaststelling vindt steun in de beslissing van de adjunct-commissaris, waarin melding gemaakt wordt van een attest van 5 februari 2011 van dezelfde organisatie. Verweerder heeft zijn uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende bevoegdheid dan ook niet overschreden door een brief die een herbevestiging inhoudt van wat reeds was meegedeeld in een eerder schrijven niet als een nieuw gegeven te weerhouden. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er blijkt immers niet dat de feitelijke elementen die aanleiding gaven tot het geciteerde arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak en er moet tevens geduid worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk aangaf dat de Raad een arrest velde op 31 januari 2012 inzake het door verzoeker tegen de beslissing van de adjunct-commissaris ingestelde beroep, daar waar dit arrest dateert van 22 november 2011, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de stelling van verweerder dat hij het schrijven van de *“Association of Darfur people in Belgium”* reeds vroeger had kunnen aanbrengen niet meer is dan een louter vermoeden en verweerder niet effectief heeft onderzocht of dit stuk al dan niet eerder had kunnen worden aangebracht.

De Raad kan slechts opmerken dat, zoals verweerder terecht aangaf, het schrijven van de *“Association of Darfur people in Belgium”* niet gedateerd is, zodat niet blijkt dat dit een recent stuk is dat verzoeker niet voorheen had kunnen aanbrengen. Voorts moet worden geduid dat uit de wijze waarop dit stuk is opgesteld kan afgeleid worden dat het op eenvoudige vraag van verzoeker werd afgeleverd en dat hoe dan ook niet blijkt dat verzoeker een dergelijk stuk niet eerder, tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, had kunnen opvragen. De wijze waarop verweerder dit stuk apprecieerde is dan ook niet kennelijk onredelijk. Louter ten overvloede kan nog geduid worden dat zelfs indien verweerder voormeld schrijven pas na de behandeling ten gronde van zijn eerste asielaanvraag zou verkregen hebben, niet kan ingezien worden waarom de inhoud van dit stuk als een nieuw gegeven zou moeten worden beschouwd, nu het feit dat verzoeker tot een Afrikaanse stam behoort en hij voorhoudt als mensenrechten-activist in zijn land van herkomst vervolgd te worden reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek door de adjunct-commissaris.

Verzoeker betwist verder niet dat zijn verdere verklaringen, het op 5 februari 2010 opgestelde attest van de *“Kanimbo Youth Association”*, de briefomslag en het verzendingsbewijs door verweerder correct beoordeeld werden.

De beschouwingen van verzoeker laten derhalve niet toe enige schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende:

[...]

Verwerende partij heeft haar weigeringsbeslissing niet op adequate wijze gemotiveerd .

Ten eerste, op basis van de stukken aangebracht door verzoeker, dateert het beroep tot verwerping van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 15 juli 2011 niet van 31 januari 2012, maar van 22 november 2011.

Ten tweede laat Verwerende partij na te melden dat Uw Raad het beroep ingesteld door verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS van 15 juli 2011 niet ten gronde heeft kunnen onderzoeken, aangezien zowel de toenmalige raadsman van verzoeker als verzoeker zelf, niet op de pleitzitting is verschenen. Immers, artikel 39/59 § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt het volgende:

“wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.”

De reden van niet-verschijning van de raadsman en verzoeker, heeft betrekking op het feit dat de gekozen woonplaats van verzoeker op het adres van het CGVS was gesteld.

Verwerende partij kan dus bezwaarlijk naar het verwerpingsarrest van Uw Raad verwijzen om haar kwestieuze weigeringsbeslissing van 19 april 2012 te ondersteunen.

Gelet op het bovenstaande, heeft verwerende partij de aan haar opgelegde zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht geschonden.

Gelet op het feit dat het dossier van verzoeker ten tijde van de eerste asielaanvraag niet volledig ten gronde is kunnen worden onderzocht, is de grondige behandeling van de nieuwe asielaanvraag van verzoeker van wezenlijk belang. Te meer gelet op het feit dat Verzoeker thans beschikt over documenten en attesten die aantonen dat Verzoeker zich in het land van herkomst in een bijzonder precaire situatie bevindt (stuk 3).”

3.2.2. Verweerder werpt op dat het feit dat in de bestreden beslissing een materiële vergissing werd begaan geen invloed heeft op de determinerende motieven die aan de grondslag van deze beslissing liggen en stelt dat het feit dat verzoeker of zijn raadsman niet ter zitting aanwezig waren toen het beroep tegen de beslissing van de adjunct-commissaris behandeld werd enkel aan verzoeker en diens raadsman te wijten is.

3.2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het gegeven dat in de bestreden beslissing de datum waarop een arrest van de Raad werd uitgesproken verkeerd is weergegeven leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoeker kan, gelet op de uitvoerige motivering in rechte en in feite, geenszins voorhouden dat de voorziene motivering hem niet in de mogelijkheid stelt om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken uit te putten.

Het gegeven dat verzoeker en zijn raadsman, door hun eigen nalatigheid, niet verschenen op de terechtzitting van de Raad laat evenmin te besluiten dat verweerder de motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 miskende.

Los van de vraag hoe uit de bewering dat de eerste asielaanvraag van verzoeker niet volledig ten gronde is onderzocht zou kunnen afgeleid worden dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is, moet worden gesteld dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Het asielrelaas van verzoeker werd wel degelijk onderworpen aan een onderzoek ten gronde door de adjunct-commissaris en deze besliste na dit onderzoek dat verzoeker geen nood heeft aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat verzoeker zijn rechtsmiddelen tegen deze beslissing niet ten volle heeft benut impliceert niet dat zijn aanvraag niet ten gronde werd onderzocht door de bevoegde asiel dienst.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar een aantal aanvullende stukken, die hij bij zijn verzoekschrift voegt ("stuk 3") en die gesteld zijn in een voor de Raad onbekende taal, moet worden opgemerkt dat verzoeker deze stukken niet aan verweerder ter kennis bracht alvorens deze de bestreden beslissing nam. Verweerder kon bijgevolg geen rekening kon houden met deze documenten. Het feit dat deze stukken door verweerder niet betrokken werden bij het door hem gedane onderzoek kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK